

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Ekim 2015 • No:91

İktidar Sahiplerinin Oyununu Bozalım

Barış ve Kardeşliğe El Verelim!

Savaş, artık Türkiye'nin dışında değil içindedir. Eğer işçiler sessiz kalır ve bu siyasetin peşinden giderlerse, Türkiye daha fazla Ortadoğu cehennemine çekilecek, halklar arasındaki düşmanlık artacaktır.

Yaşadığımız topraklarda ve Ortadoğu'da önemli olaylar meydana geliyor. Kriz, savaş, yıkım, patlatılan bombalar... Peş peşe gelişen olaylar, adeta sağanak gibi yağıyor üzerimize. Peki, biz işçiler, ardi ardına gelişen tüm bu olayları nasıl ele alacak ve kimin penceresinden değerlendireceğiz?

Evet, özellikle "biz işçiler" ibaresini vurgulamak istiyoruz. Çünkü hangi sınıfa ait olduğumuz, işçi mi yoksa patron mu olduğumuz bakış açımızı belirlemektedir. Tüm devlet gücünü kontrol eden, güç sahibi olan, bu sayede ayrıcalıklı bir yaşam süren iktidar sahipleriyle işçilerin bakış açısı bir olamaz, olmamalıdır. Patronlar ve iktidar sahipleri ile işçiler taban tabana zıt çıkarlara sahipler. Adına kapitalizm denen sistemde iki temel sınıf var: Bir tarafta üreten **ama sömürülen işçiler**, öte tarafta ise **sermaye sınıfı ve onlara hizmet eden partiler, kurumlar**. Böyle bir düzende, işçilerin patronlarla nasıl ortak bir çıkarı olabilir? Aynı şekilde, bu düzenin partileri olan AKP, CHP ya da MHP ile de işçilerin ortak bir çıkarı yoktur.

Kimin işçinin yanında kimin işçinin karşısında yer aldığını anlamamızın çok basit bir testi var: İşçilerin sömürülmesine, uzun saatler boyunca yük hayvanı gibi çalışmasına, düşük ücretlere karşı mısın değil misin? Meselâ AKP, MHP ya da CHP işçilerin sömürülmesine karşılar mı? İşçileri ezen ve sömüren sermaye düzenini değiştirmek için mücadele ediyorlar mı? Elbette hayır! Çünkü onlar, sermaye düzeninin varlığı için çalışıyor, bu düzenden besleniyorlar. Halkı arkalarına alıp hükümete geldiklerinde ise, hükümetmenin ve ayrıcalıklı olmanın sefasını sürüyorlar. Demek ki biz işçilerin çıkarları bu partilerle ortak değil, o zaman siyasal ve toplumsal olaylara bakış açımız da onlar gibi olamaz. Bizler, ezilen ve sömürülenler olarak aynı safta durmalı ve olup biteni kendi bakış açımızdan ele almalıyız.

Bu bakış açıyla AKP'ye bakalım. Neden AKP? Çünkü 13 yıldır iktidarda olan ve işçilerin pek çok hakkını elinden alan odur. Taşeronluğu yaygınlaştıran, esnek çalışmayı getiren, emeklilik

yaşını 65'e çıkartan AKP'dir. Son 13 yılda 15 bin işçi iş kazalarında yaşamını kaybetti. 2015'in sadece ilk 9 ayında 1317 işçi iş kazalarında katledildi. AKP iş güvenliği önlemlerini almak yerine "kaderdir", "fıtrattır" diyor. Bu söylemle işçilerin ölümünü normal gösteriyor. Patronlara ise "devam, arkanızdayım" mesajı veriyor. Yani AKP işçilerin değil, patronların safında duruyor.

Meselâ işçilerden oy almak isteyen muhalefet partileri asgari ücreti artıracaklarını, emeklilere ikramiye vereceklerini söylediler. Erdoğan ve AKP'nin bakanları bas bas bağır-maya başladılar: "Kaynak yok, nereden bulacaksınız kaynağı?" Bununla yetinmeyip, gidip muhalefet partilerini patronlara şikâyet ettiler.

İşçiye gelince "kaynak yok" diyenler, sıra kendilerine gelince musluğun ağzını açmaktan geri durmuyorlar. Kaynak yok, ama Erdoğan kendisine dünyanın en büyük ve en pahalı sarayını yaptırabiliyor.

Dün "asgari ücrete kaynak yok" diyen AKP, 1 Kasım'dan sonra asgari ücreti 1300 lira yapacağını açıkladı. E, hani kaynak yoktu? Vardıysa neden daha önce yok denildi? Emekçilerin gözünün içine baka baka yalan söylüyorlar. AKP'nin tek derdi var; tek başına iktidar olmak, Erdoğan'ı başkan yapmak. Bu amaçla her yola başvuruyor. Bunun için 7 Haziran seçim sonuçlarını tanımadı. Dün "Kürt sorunu benim sorunum" diyen Erdoğan, "barış masasını" devirip çatışmaların önünü açtı. Ülke kriz, kaos ve savaşa sürüklendi. Asker ve polis cenazeleri gelmeye başladı, anaların feryadı göğe yükseldi. 400 vekil isteyen Erdoğan'ın amacı toplumu milliyetçi temelde kutuplaştırmak ve arkasına takmaktır. Cenazelerin geldiği ve insanların acılı olduğu bir ortamda AKP ve yandaş medya, özellikle HDP'yi ve Demirtaş'ı hedef almış, adeta "terörist" ilan etmiştir. Çünkü emek, demokrasi, barış ve kardeşlik diyen, işçilerin haklarının geliştirilmesini öne çıkartan HDP, 7 Haziranda 6 milyon insanın desteğini almıştır. HDP'nin barajı aşmasıyla Erdoğan'ın başkanlık hevesleri kursağında kalmıştır. İşte bu yüzden AKP, tüm gücüyle HDP'ye saldırmakta ve onu halkın gözünde yıpratmak istemektedir.

Ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmak isteyen AKP'nin izlediği siyaset; toplumda büyük gerginliğe, düşmanlığa ve kutuplaşmaya neden olmaktadır. İktidar tarafından saçılan nefret söylemi, Ankara'daki katliam sonrasında da devam etmiştir. İlkel vahşet odağı IŞİD, "savaş değil, barış ve kardeşlik olsun" diyen sendikalar ve emekten yana partilerin Ankara'daki mitinginde bombalar patlattı; 100'den fazla emekçinin canını aldı. Fakat

Ortadoğu'da büyük ülke olma hevesi ile AKP'nin tek başına iktidar olma hevesi birbirine bağlıdır. Erdoğan başkan olmak, tüm iktidar iplerini eline almak ve Ortadoğu'da çöken siyasetini devam ettirmek istiyor.

AKP, sanki barış istemek ve miting yapmak suçmuş gibi sunuyor. AKP yandaşı medya barış isteyenleri suçluyor. Öyle ki, topluma saçılan nefretten dolayı kimi gözü dönmüşler 100'den fazla insanın katledilmesine sevinebiliyor.

Ankara'daki katliamın sorumlusu AKP hükümetidir. Uçan kuştan haberi olan polis ve MİT'in bombacıardan habersiz olması düşünülemez.

Nitekim bombacıların Suruç katliamıyla bağlantılı oldukları, aranan IŞİD listesinde yer aldıkları açığa çıkmıştır. Ancak gerekli önlemler alınmamıştır. Üstelik Davutoğlu çıkıp "Elimizde canlı bombacıların listesi var. Ama eylem yapmadan onları tutuklayamayız" diyor. Bu

tam bir ikiyüzlülüktür. İstedikleri zaman istedikleri kişiyi keyfi bir şekilde tutuklatan hükümet, bombacıların eylem yapmasını bekliyor. Bunun anlamı katliama davetiye çıkartmaktır. Neden önlemler alınmıyor? Neden bombalar HDP'nin, emekten yana partilerin ve sendikaların mitinglerinde patlatılıyor? Eğer bu saldırı AKP mitingine yapılmış olsaydı, Davutoğlu yine aynı şekilde mi konuşacaktı?

Elbette akli başında hiç kimse bombacıları AKP gönderdi demiyor. Lakin **Türkiye'yi Ortadoğu cehennemine çeken, AKP'nin izlediği dış siyasettir.** Suriye'de iç savaşı kışkırtan, El Nusra ve eli kanlı IŞİD'i destekleyen, sınır kapılarını katliamcılara açan AKP iktidarı değil mi? Ortadoğu'da büyük ülke olma hevesi ile AKP'nin tek başına iktidar olma hevesi birbirine bağlıdır. Erdoğan başkan olmak, tüm iktidar iplerini eline almak ve Ortadoğu'da çöken siyasetini devam ettirmek istiyor. Bombacılar göz yumulduğu bir gerçektir. Çünkü onlarca kişinin ölmesi, kriz ve kaosun sürmesi AKP'nin ve Erdoğan'ın çıkarlarıyla örtüşmektedir. **Toplum baskı altına alınmak, korkutulmak, sindirilmek, kutuplara ayrıştırılmak ve "bakın AKP olmadan kriz olur" demek isteniyor.**

Tüm işçi-emekçi kardeşlerimize çağrımızdır; AKP topluma nefret saçıyor, toplumu düşmanlaştırıyor. Savaş, artık Türkiye'nin dışında değil içindedir. Eğer işçiler sessiz kalır ve bu siyasetin peşinden giderlerse, Türkiye daha fazla Ortadoğu cehennemine çekilecek, halklar arasındaki düşmanlık artacaktır. Türkiye'nin Suriye gibi olması uzak ihtimal değildir. Çok büyük bir tehlike söz konusudur ve bu tehlikeyi ancak işçiler-emekçiler durdurabilir. Kürt, Türk, Arap tüm işçiler kardeşler. **Gelin barış ve kardeşlik temelinde birleşelim, bu gidişata dur diyelim!** ■

“Sendika Olsa Ne Olur?”

Özellikle son 20 yılda işçi hakları o kadar çok geriye gitti ki, sendikalı işçiler bile son derece düşük ücretlerle çalışıyor, kuşa çevrilmiş sosyal haklarla yetinmek zorunda bırakılıyorlar. İşçiler bu duruma bakarak sendikalı olmayı çok gerekli görmediklerini ifade ediyor, “sendika olsa ne olur, ne değişir?” diyorlar. Hatta bazı işçiler, işyerinde sendikal örgütlenmeyi konuşmaktan bile çekiniyorlar. “Şimdi sendikaya üye olsak işveren bizi işten çıkaracak, ne gerek var sendikaya?” diye düşünüyorlar.

Bu ifadelerde korku var, umutsuzluk var, öfke var. Bu anlaşılabilir bir durum. Çünkü bugün sendikalar işçilerin haklarını yeterince savunamıyor, işçilere güven vermiyor. Sendikalar işyerlerindeki varlıklarını sadece toplu sözleşme dönemlerinde gösteriyor, tüm faaliyetlerini toplu sözleşme sendikacılığı ile sınırlıyorlar. **Bürokratlaşmış sendikacılar, sanki patronların temsilcisiymişler gibi hareket ediyorlar.** Türk Metal örneğindeki gibi sendika bürokratları ve işyeri temsilcileri, patronun personel, üretim, planlama müdürleri gibi hareket ediyorlar. Hak arayan işçiyi işten atıyorlar. Tıpkı bir işveren örgütü gibi, işçinin karşısında patronların yanında yer alıyorlar. Bu durum işçilerin sendikaları işçilerin mücadele örgütü olarak değil, işçinin aidatını alan ama bunu işçinin yararına kullanmayan kurumlar olarak görmelerine neden oluyor. İşçilere umutsuzluk hâkim oluyor ve aynı serzeniş sıklıkla tekrarlanıyor: “Sendika olsa ne olur, olmasa ne olur!”

Peki, bu sorunun çözümü işçilerin işyerlerinde sendikası çalışması mıdır? Sendikal örgütlenme konusunda duyarsız davranmaları mıdır? Elbette değil. **Aslında sendikalar işçilerin en temel örgütleridir. Ama işçiler tabanda örgütlü olmadıkça, sendikalar mücadele örgütü niteliğini kazanamaz.** İşçiler sendikalarına sahip çıkıp denetlemezlerse, o sendikalardan hayır gelmez. Ama işçiler işyerlerinde örgütlü olur ve bilinçli bir şekilde sendikalarına sahip çıkarlarsa her şey farklı olur. Mücadele eden işçiler, sendikaları ve sendikal anlayışı tepeden trnağa değiştirebilirler.

Meselâ 12 Eylül 1980’de gerçekleşen askeri darbeden

önce daha güçlü ve mücadeleci bir sendikal hareket vardı. Çünkü tabandaki örgütlü işçiler mücadeleleriyle sendikalarını daha ileri bir çizgiye taşıyabiliyorlardı. Patronların baş düşman ilan ettiği DİSK/Maden-İş’e üye metal işçileri, sendikalarına duydukları güvenle en gözü kara mücadelelere, grevlere atılıyor ve metal patronlarına kök söktürüyorlardı. Haklarını söke söke alıyor, alınları ak, başları dik ve güçlerinin farkında olarak çalışıyorlardı. O günlerde, işyerinde havalandırmanın olmaması bile grev nedeni sayılmaktaydı. İşçiler pek çok ikramiyeye ve sosyal hakka sahiptiler. Sendika temsilcileri fabrikadan içeri girdi mi patronlar saygı göstermek zorunda kalıyorlardı.

Maden-İş üyesi işçiler, toplu sözleşmede isteyecekleri hakları işyerinde tartışıyor ve sendikaya iletiyorlardı. Bununla da kalmayarak işyeri komiteleri kuruyor ve doğrudan toplu sözleşme görüşmelerine katılıyorlardı. Kendilerinin belirlediği taleplere, mücadeleyle sahip çıkıyorlardı. Üretimi durdurup greve çıkmaktan çekinmiyorlardı. Patronlar kendi çıkarları doğrultusunda yasalar çıkarmak istediklerinde ise işçiler, sendikaları aracılığıyla bunun karşısına dikiliyor, geçit vermiyorlardı. Patronların Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurma, DİSK’i kapatma, işçilerin sosyal haklarını budama planları gelip örgütlü ve bilinçli işçilere çarpıyordu. İşçiler değil, patronlar geri adım atmak zorunda kalıyorlardı. Çünkü o zamanki DİSK ve Maden-İş, işçilerin örgütlü gücünün ta kendisiydi. Demek ki **sendikayı sendika yapan şey, işçilerin örgütlü olmasıdır.** Örgütlü işçilerin sahip çıktığı bir sendika ile sendikal bürokrasinin ele geçirdiği bir sendika arasında dağlar kadar fark var.

Güvensizlikle söylenen “sendika olsa ne değişir?” ifadesini şöyle değiştirmek lazım: “İşçiler örgütlü olsa neler olur?” İşçiler örgütlü olursa çok şey olur! Tüm işçiler, işçilerin en büyük gücünün birlik olmaktan geldiğini bilir. İşçiler birlik oldukları zaman kendilerine olan güvenleri artar, kendilerini patronlar karşısında yalnız ve çaresiz hissetmezler. Birlik olan işçi mücadele eder, hakkını arar ve onurlanır. Kısacası işçiler birlik olursa dirlik olur. İşçiler birlik olursa dünya bile yerinden oynar. ■

Kaynak Yok mu?

■ Sultangazi'den bir işçi

AKP ve ondan önce gelen hükümetler, işçilerin daha iyi bir ücret talebini her seferinde “kaynak yok” diyerek geri çevirdiler. Ancak işçiye-emekçiye kaynak bulunamazken, patronların sermayelerini nasıl büyüttüklerini, hükümet yetkililerinin ve bürokratların nasıl zevkusefa içinde yaşadıklarını iyi biliyoruz.

7 Haziran seçimleri öncesinde muhalefet partilerinden kimisi asgari ücreti 1500, kimisi de 1800 lira ya-

pacağını söylemişti. AKP hükümeti ve Erdoğan ise “asgari ücret yükseltsin diyorlar, peki kaynağı nereden bulacaklar?” diyerek karşı atağa geçmişti. Emekçileri, “kaynak yok” yalanına inandırabilmek için canhıraş çalışmışlardı. 1 Kasım'a giderken, muhalefet partileri yeniden asgari ücreti arttıracaklarını söylediler. Şu işe bakın ki “kaynak yok” diyen AKP de asgari ücreti 1300 lira yapacağını açıkladı. Gelin birlikte soralım: Ne-

reden bulacaksın kaynağı? **Madem kaynak vardı neden 7 Hazirandan önce zam yapmadın? Yok, kaynak yok ise, o halde neden asgari ücret 1300 lira olacak diyorsun, bizi mi aldatıyorsun?**

Peki, kaynak yok mu gerçekten? Biz işçilerin ücretlerini yükseltmeye gelince “kaynak yok” diyenler, sıra kendilerine geldi mi kaynak bulmakta sıkıntı çekmiyorlar. Meselâ 2014'ün ilk 8 ayında 59,8 milyon liralık taşıt alımı yapılırken, bu yılın ilk 8 ayında 628,5 milyon liralık taşıt alımı yapıldı. Böylece, geçen yılın sekiz aylık dönemine göre taşıt alımları 10 kattan fazla artmış oldu. Bu harcamanın üçte ikisini de üst düzey bürokratların makam araçları oluşturuyordu. Erdoğan'ın Diyanet İşleri Başkanı'na hediye ettiği lüks Mercedes'in ardından, adeta tüm bürokratlar makam aracı sahibi olma yarışına girdiler. Kimi valiler de, Erdoğan'dan esinlenerek mini saraylar yaptırmaya başladılar.

Seçim meydanlarında “biz milletin hizmetkârıyız, biz tüyü bitmemiş yetimin hakkını koruruz” diyen Erdoğan, değeri milyarları aşan bir saray yaptırmak için nereden kaynak buldunuz” diye soranlara ise “biz büyük devletiz, bize de böyle bir saray gerekli” diyerek “kaynak bulamıyoruz” yalanının üstünü örtmeye çalışmıştır.

Kendileri lüks içinde yaşayan egemenler, işçileri yalanlarla ikna etmeye çalışıyorlar. Bunu kendi işyerimden arkadaşlarımızla aramızda geçen sohbet üzerinden anlatmak istiyorum. Aramızda asgari ücret 1500 lira olur mu olmaz mı tartışması başlamıştı. AKP'ye oy verdiğini söyleyen arkadaşlarımız bu vaatlerin hayal ürünü olduğunu, gerçekleşmeyeceğini ve buna kaynak olmadığını söylüyorlardı. Ben de “sizin maaşınızı kim veriyor?” diye sordum.

Onlar da “patron” diyerek cevapladılar. “Devlet mi veriyor bizim maaşımızı?” diye sordum. “Hayır” dediler. Sonra “bizim maaşımız 1500 lira olsa patron veremez mi?” dedim, “verir” diye cevapladılar. Asgari ücretli 6-7 milyon işçinin çoğu özel sektörde çalışıyor. Devlet ‘asgari ücret 1500 lira olsun’ dese ve yasa çıkarsa patronlar ödeyemez mi?” diye sordum. “Öder” dediler. “Peki, niye yasa çıkarmıyorlar da kaynak yok diyorlar?” diye de ekledim. Arkadaşlar cevap veremediler. Ben de “bunlar işçileri düşündüklerini söylüyorlar ama bizi değil patronları düşünüyorlar ve bu yüzden de asgari ücreti yükseltmek istemiyorlar” dedim.

İşçiler asgari ücrete zam istediklerinde, aslında bunu patronlardan istemiş oluyorlar. Çünkü asgari ücret alan işçilerin ezici çoğunluğu özel sektörde çalışıyor. Ama daha patronlara kalmadan hükümet öne atılarak, “asgari ücreti yükseltmeye ayıracak kaynağımız yok” deyiveriyor. Neden? Çünkü bu hükümet de öncekiler gibi patronların, yani sermayenin çıkarlarını koruyan bir hükümettir de ondan. **İşçilere kaynak bulamayan hükümet, sıra kendilerine yani sermaye politikacılarına ve üst düzey bürokratlara gelince kaynağın âlâsını yaratabilmektedir.** Lüks harcamalara nereden kaynak bulunduğu sorulduğunda, Maliye Bakanının “bunlar çerez parası bile değil” demesi boşuna değildi.

Evet kardeşler, sermaye partileri her meselede olduğu gibi seçimlerde de gerçek yüzlerini, kimi temsil ettiklerini görmeyelim diye bilincimizi bulandırmaya çalışıyorlar. Biz üretiyoruz, onlar el koyuyorlar. Ürettiğimiz kaynaklarla zevkusefa içinde yüzerken, sıra bize gelince “yağmurlu günde size su bile yok” diyorlar. Bunu, örgütsüz olmamız nedeniyle bu kadar rahat yapabiliyorlar. Biz işçiler kendi sınıf pencereğimizden bakmadığımız sürece, kendi çıkarlarımız için birlik olup mücadele etmediğimiz sürece alın terimizle yarattığımız kaynakları kurutmaya devam edecekler. ■

Greve Giden İşçiler Ankara Katliamını Lanetlediler

10 Ekimde Ankara'da barış ve kardeşlik talebini dile getirmek için toplanan emekçilere bombalı saldırı düzenlendi ve 100'den fazla emekçi yaşamını kaybetti. İşçi-emekçiler bu katliama sessiz kalmadılar. Türkiye'nin dört bir yanında on binlerce kişinin katıldığı eylemlerle katliam lanetlendi ve AKP protesto edildi.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla 2 günlük greve gidildi. Başta Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Mersin olmak üzere birçok kentin meydanlarında kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Vali yasağı ve polis saldırısına rağmen, İstanbul'daki eyleme binlerce kişi katıldı.

Yapılan yürüyüşlerde "Katilleri Tanıyoruz" pankart ve dövizleri taşındı, AKP hükümeti istifaya çağrıldı. 12 Ekimde başlayan grevde binlerce sağlık çalışanı ve öğretmen ile birçok fabrikada işçiler iş bırakarak katliamı lanetlediler.

DERİTEKS Sendikası, Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesinde örgütlü olduğu fabrikalardaki işçilerin katılımıyla bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme ÜİD-DER'li işçiler de destek verdiler.

Kartal Belediyesi'nde Taşeron İşçiler Eylemde

Genel-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu CHP'li Kartal Belediyesi'nde, Kartursaş firmasında şoför olarak çalışan işçiler, sendikayla belediye arasında devam eden görüşmelerin tıkanması üzerine işe çıkmama eylemi gerçekleştiriyorlar. 6 Ekimden bu yana Temizlik ve Fen İşleri Müdürlüğü önünde bekleyen işçiler, Aralık ayında yapılacak olan ve 170 işçiyi kapsayan 3 yıllık ihalenin şoförler

Eğitim-Sen ve Tüm Bel-Sen şubelerine üye binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla, Kartal Meydanı'nda Ankara katliamı lanetlendi.

Birleşik Metal-İş Sendikası, örgütlü olduğu birçok işyerinde iş bıraktı. İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde fabrikalarından çıkan metal işçileri, yürüyüşlerle katliamı lanetlediler. İzmir'de Polkima ile İmpo Motor; Gebze'de Çayırova Boru; İstanbul'da ABB Kartal, Penta ve Mert Akışkan işçileri iş durdurarak katliamı protesto ettiler.

DİSK Tekstil'in örgütlü olduğu Ünşa, Sunjüt ve VF Ege'de de işçiler üretim alanında saygı duruşunda bulundular.

Dersleri boykot eden üniversite öğrencileri yürüyüşler yaparak katliamı lanetlediler ve katliama göz yumanları protesto ettiler.

AKP'nin toplumu kutuplaştırma ve düşmanlaştırma siyasetine rağmen, işçiler katledilen emekçi kardeşlerine sahip çıktılar. Patlatılan bombaların hedefi, barış ve kardeşlik isteyen işçi-emekçilerdir. Bu nedenle, işçi-emekçiler egemenlerin oyunlarına gelmemeliler. İşçilerin birliği, halkların eşitliği ve kardeşliği temelinde katliama ve AKP'nin baskıcı politikalarına karşı birleşmeliler. ■

ve araçlar için ayrı ayrı yapılmasını talep ediyorlar.

Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube, işçilerin taleplerini duyurmak için 9 Ekimde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı yapan Şube Başkanı Mahmut Şengül, işverenin işçilerin eylemi hakkında bir karalama kampanyası yürüttüğünü ifade etti. 4 yıl önce Genel-İş'te örgütlenen Kartursaş işçileri için imzalanan sözleşmeyi belediyenin bu süre boyunca uygulamadığını da söyledi. Şengül, işçilerin talepleri kabul edilinceye kadar mücadelenin devam edeceğini vurguladı. ■

Arçelik-LG İşçileri: “Birlikte Hesap Soralım”

Arçelik-LG işçileri, direnişlerinin 97. günü olan 7 Ekimde işe iade ve sendikal tazminat davalarının ilk duruşması için Gebze Adliyesi önündeydiler. İşçiler, fabrika önünde yürüttükleri mücadeleyi adliye önüne taşıdılar ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Pankart ve dövizlerle, “Direne Direne Direnişten Zafere”, “Türk Metal İstifa Arçelik’ten Defol” sloganlarıyla Gebze Adliyesi önünü direniş alanına çevirdiler.

Basın açıklamasına işçilerin aileleri, Birleşik Metal-İş Gebze şube yöneticileri, HDP, EMEP, DDSB, BDSF, Ekmek ve Onur, Mecaplast, Plascam, Feniş ve Cambro Özay işçileri destek verdi. İşçilerin mücadele örgütü UID-DER de eylemde Arçelik-LG işçileriyle omuz omuza yerini aldı. UID-DER’li İşçiler “İşçiler Boyun Eğmiyor, Mücadele Ediyor! Yaşasın Sınıf Dayanışması!” pankartını açarak ve sloganlarla adliye önüne geldiler.

Burada yapılan basın açıklamasında işçiler şunları söylediler: “Nisan ayında Bursa’daki otomotiv fabrikalarında başlayan metal fırtınası Türkiye işçi sınıfının en önemli eylemlerinden biri oldu. On binlerce işçiyi etkisi altına alan, onlarca kente ve fabrikaya yayılan bu eylemler işçilerin yarattığı güçlü bir fırtınaydı. Bizler de daha büyük mücadeleleri müjdeleyen bu fırtınaya Gebze’de güç verdik ve işçi düşmanı Türk Metal’den istifa ettik. Patronların işyerlerindeki sopası olan Türk Metal’in fiyakasını çizdik, bize sefaleti ve köleliği dayatan MESS’e anlamlı bir cevap verdik. Kendi gücümüze güvendiğimizde neler

başarabileceğimizi hep birlikte gördük. İşçileri bir makine gibi gören, ezen, sömüren, haklarına göz koyan patronlar kaybedecekler. Biz işçiyiz, mücadelemizde haklıyız ve örgütlülüğümüzle kazanacağız.”

Arçelik işçileri, kararlı olduklarını ifade ederek tüm işçileri mücadelelerine destek olmaya çağırdılar. Nisan ayında başlayan ve onlarca kente yayılan metal fırtınasında, dalganın geri çekilmiş gibi görünmesine aldanmak gerektiğini ifade ettiler. “Mücadelemize derslerimizi ve sınıf bilincimizi kuşanarak, sömürüye karşı öfkemizi büyüterek, güçlenerek devam edeceğiz” dediler. İşçiler, taleplerini şöyle sıraladılar:

- 173 Arçelik-LG işçisi derhal işe geri alınsın!
- Türk Metal’den istifa eden işçilerin istifası kabul edilsin!
- İşçilerin sendika seçme, sendikaya üye olma ve istifa etme hakkına saygı gösterilsin!
- Grev yasakları kaldırılсын!
- Sendikalaşmanın önündeki engeller kaldırılсын!

Davanın görülen ilk duruşmasında bir grup işçinin ikinci duruşmaları 20 Kasım ve 22 Aralık olarak netleşti. 8 Ekimde görülen duruşmada da Arçelik-LG işçileri Koç Holding’ten, MESS’ten ve Türk Metal çetesinden hesap sormak için Adliye binası önünde bir araya geldiler. Arçelik-LG işçileri tüm işçileri, emekten yana kurumları ve Gebzeli işçileri haklı davalarına destek olmaya çağırıyorlar. ■

Kocaeli İşçileri: “Arkadaşım Yoksa Üretim de Yok!”

İzmir Aliağa’da üretim yapan Kocaeli Haddecilik fabrikasında, işten atmalara karşı 5 Ekimde direniş başladı. İşçiler patronun çalışma koşullarını daha da ağırlaştırmak ve çay molalarını kısıtlamak istemesi üzerine iş durdurmuş, atılan işçi arkadaşlarına da sahip çıkarak işe geri aldırışlardı. Ücretli izne çıkarılan işçiler, 5 Ekimde tatil dönüşü işten çıkarma olduğunu öğrenince direnişe geçtiler. Diğer vardiyalardaki işçilerin de destek verdiği direniş, patronun saldırılarına rağmen devam ediyor. Kocaeli işçileri, seslerini duyurmak için direnişin 6. gününde aileleriyle birlikte fabrika önünde yürüyüş yaptılar. Yürüyüş sıra-

sında Yeni Foça yolunu trafiğe kapattılar. Direnişçi işçiler, patronun direnişi bölmek için işçilere baskı uyguladığını, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle iş kazalarının gerçekleştiğini; kanser, astım, fitik gibi hastalıklara yakalanma risklerinin yüksek olduğunu ifade ediyorlar.

Direnişin gerçekleştiği A1 fabrikasının önüne müdürün yönlendirmesiyle kamyon ve TIR park edilerek işçilerin beklediği alan daraltılmaya çalışılıyor. İşçiler baskılara rağmen mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini ve talepleri için sonuna kadar mücadele edeceklerini dile getiriyorlar. ■

ÜİD-DER Kadın Komitesi: Emekçi Kadınlar Savaş da İstemiyor Düşmanlık da!

Emekçi kadınlar, kardeşler, Yaşam bizim için çok zor, çok çileli. Evinin, evlatlarının yükünü omuzlayan, işyerlerinde üç kuruş paraya çalıştırılan biziz. İkinci sınıf insan yerine konulan, şiddete, tacize, tecavüze maruz bırakılan biziz. Emeği yok sayılan, fikri değersiz sayılan biziz.

Peki, neden bizim yaşamımız bu kadar kahırlı? Bizim kaderimiz çok çalışmak, ezilmek, geçim derdi çekmek, ömrümüzü tasa içinde geçirmek mi?

Elbette değil. Tüm sorunlarımızın kaynağında, bizim sırtımızdan kazandıkları servetler ile zevkusefa içinde yaşayan patronlar sınıfı var.

Patronlar, düzen siyasetçileri, bilcümle egemenler değil mi ücretimizin kaç kuruş olacağını belirleyen? Onlar değil mi günde kaç saat çalışacağımıza karar veren? Onlar değil mi bizi işsiz bırakmakla tehdit eden? Onlar değil mi cebimize gireni vergi diye, sağlık harcaması diye, eğitim masrafı diye elimizden alan? Onlar değil mi ekmeğimizi küçülten, derdimizi büyüten? Onlar değil mi bizi iş cinayetlerinde kurban eden? Onlar değil mi kanlı savaşlar çıkaran?

Ermeneğin ölümüne gönderilen işçilerin anaları evlatlarına ulaşmak için tırnaklarıyla kazdılar toprağı, avuçlarıyla boşalttılar suyu. Ama evlatlarına ulaşamadılar. Emekçi anaların gözleri bugün de toprakta. Çünkü gözünü iktidar hırsı bürümüşler, egemenler, emekçilerin evlatlarını genç yaşta toprağın altına gönderiyor. Bu sömürü düzeninde patronların dini imanı para, zenginlik, iktidar! Biz, bizim evlatlarımız, eşlerimiz onlar için ya işyerlerinde ucuz işgücü ya da savaşta ölecek ucuz can!

Davutoğlu çıkıp “evlatlarımızı feda etmeye hazırız” diyor. Kimin evlatlarını ölümüne gönderiyorlar? Bizimkileri! Onların evlatları “gemicik filosu” kurmakla meşgul. Acılı bir anne, şöyle soruyor: “Yavrumu vurduranlar,

kardeşi kardeşe vurduranlar, siz hiç yavrunuzu toprağın altına koydunuz mu? Çocuğunuzun üstüne toprak attınız mı? Yavrum, diyerek taşı toprağı kucakladınız mı?” Emekçi kadınlara bu acıyı yaşatanların oyunlarını bozmazsak sıra bizim evlatlarımıza gelecek!

10 Ekimde Ankara’da gerçekleştirilen katliam 100’den fazla canımızı yaşamdan söküüp aldı. O bombaları patlatanlar, emekçi kardeşlerimizi katledenler “sonsuz kadeş savaş” diyenlerdir. Kendi çıkarları için savaş çıkarıp insan kanını oluk oluk akıtmaktan çekinmeyen egemenlerdir.

Biz emekçi kadınlar diyoruz ki: Savaş isteyenler! Buyurun siz savaşın. Biz çocuklarımızı, barış isteyen mücadele arkadaşlarımızı, yaşamlarımızı para babalarının iktidar hırsına kurban etmek istemiyoruz. Artık yeter, acımız da sefaletimiz de bitsin!

Dünyanın tüm emekçileri bizim kardeşlerimizdir, tüm sömürücüleri düşmanımızdır. Emekçi kadınlar, egemenlerin emelleri uğruna evlatlarını, kardeşlerini feda etmeyecek. Kardeşin kardeşe vurdurulmasına izin vermeyecek! İktidar sahipleri için, kapitalistler için dökecek tek bir damla kanımız da feda edecek evladımız da yok!

Bizler evlatlarımızın ölümüne sürüklendiği haksız ve kirli savaşlar son bulsun istiyoruz. Kürt, Türk, Arap ve tüm halklar kardeş olsun istiyoruz. Artık Kürt sorunu çözülün istiyoruz. Kirli savaşlar için ayrılan kaynaklar biz işçi ve emekçilere ayrılın diyoruz. Bizim sesimiz bombaların gürültüsüyle boğulmayacak, zalimler döktükleri kanda boğulacak.

Biz emekçi kadınlar kendimiz ve evlatlarımız için şiddetin, savaşların, sömürünün olmadığı bir dünya istiyoruz. Gelin ÜİD-DER Kadın Komitesi’nin çağrısına kulak verelim ve böyle bir dünyayı var etmek için birlikte mücadele edelim.

■ ÜİD-DER Kadın Komitesi

Avrupa'dan Afrika'ya İşçi Mücadeleleri

Belçika'da 100 bin işçi kemer sıkma politikalarını protesto etti

Başkent Brüksel'de sendikaların çağrısıyla 7 Ekimde bir araya gelen on binlerce emekçi, hükümetin kemer sıkma politikalarını protesto etti. Hükümet, işçilere yönelik maaş artışlarının ertelenmesi, elektrik fiyatlarına uygulanan vergi oranının artırılması ve emeklilik yaşının yükseltilmesi gibi saldırıları devreye sokmak istiyor.

Kuzey Tren İstasyonu'nda buluşan yaklaşık 100 bin işçi ve emekçi, Güney Tren İstasyonu'na kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca hükümetin kemer sıkma politikalarını teşhir eden sloganlar atıldı. Hükümete, emekçilere yönelik saldırı politikalarından vazgeçmesi çağrısında bulunuldu.

Eylemde yer yer polisle kitle arasında çatışmalar yaşandı. İşçi ve emekçiler kendilerini sefalet ve yoksulluk koşullarına iten sermaye sınıfına olan öfkelerini haykırdılar ve eylemi dağıtmak isteyen polisle çatışmaktan çekinmediler.

Fransa'da havayolu işçileri işçi kıyımını protesto etti

Fransa'nın Roissy kentinde bulunan havayolu şirketi Air France merkezinde, şirket yönetimi ile işçi konseyi temsilcileri 5 Ekimde bir toplantı gerçekleştirdiler. Bu görüşmelerde Air France yönetimi, önümüzdeki günlerde gerçekleştireceği işten çıkarma planını açıkladı. Bu plana göre 2017'ye kadar 2900 kişi işten çıkarılacak ve filodaki Airbus tipi bazı uçaklar satılacak. "2020 Uygulaması" adıyla yeniden yapılanma planını devreye sokan Air France şirketi, krizin faturasını defalarca işçiye kesmeye çalıştı, çalışıyor. Adını defalarca pilotların grevi ile duyduğumuz bu havayolu şirketi, daha önce de ücretler sabit tutularak çalışma saatlerinin uzatılması girişiminde bulunmuştu. Fakat başta pilotlar olmak üzere havayolu çalışanları grevlerle şirketin saldırılarını püskürtmüştü.

Şirket şimdi de 1700'ü kara, 900'ü kabin çalışanı, 300'ü de pilot olmak üzere toplam 2900 çalışanın işten çıkarılacağını duyurdu. Air France, %10 küçülmeye giderek zarar ettiğini söylediği Asya ve Ortadoğu rotalarını kapatacağını açıkladı. Ancak havayolu çalışanları bu kez de şirketin saldırılarına seyirci kalmadılar ve bu planların görüldüğü toplantıyı bastılar. Yüzlerce havayolu çalışanı şirket yöneticilerinin görüşme yaptığı binaya girerek işten atmaları protesto etti. Air France'ın yöneticileri ve şirketin insan kaynakları müdürü, giysileri yırtılmış halde güvenlik eşliğinde kalabalığın arasından kaçmak zorunda kaldılar.

Fransa Başbakanı protesto karşısında şaşkınlık yaşadığını, Ekonomi Bakanı da havayolu şirketi Air France'ın yanında olduklarını belirten konuşmalar yaparak patronlardan yana olduklarını gösterdiler. Fransa devleti, Air France'ta %17,6'lık bir paya sahip.

Air France yönetimi, 2012 ile 2014 yılları arasında 5500 işçiyi işten çıkardı. Şimdi yeniden kâr paylarının düşmesini istemeyen açgözlü şirket yöneticileri, patron ve devlet, işçi çıkarmayla maliyetleri düşürme yoluna gi-

Belçika

Brezilya

diyor. Ancak işçiler, patronların saldırılarını kolay kolay kabul etmeyeceklerini gerçekleştirdikleri eylemlerle ortaya koyuyorlar.

Güney Afrika'da maden işçileri grevde

Güney Afrika'da 4 Ekimde 30 bini aşkın kömür madeni işçisi toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine süresiz greve çıktı. İşçiler adına görüşmeleri sürdüren Ulusal Maden İşçileri Sendikası (NUM), %14 oranında ücret artışı ve buna ek olarak taban ücreti düşük olan işçilere %13-14 oranında ek bir ücret artışı daha talep ediyor. Kömür madeni şirketleriyse üç aydır devam eden toplu sözleşme görüşmeleri sonucunda %8 ücret artışı teklifinde bulunuyor.

İşçilerin ücretlerinin neredeyse hiç değişmeden kalmasını isteyen kömür madeni patronları, grev karşısında paniğe kapıldılar. Elektrik üretimi açısından kritik bir öneme sahip olan kömür üretiminin bir aydan uzun bir süre durması, ülkede elektrik kesintilerine sebep olabilir. Stratejik sektördeki grevin bir aydan uzun sürmesi halinde ekonominin büyük zarar göreceği belirtiliyor. Bu da üretimi durduran işçilerin ne denli güçlü olduğunu gösteriyor.

Polonya'da 40 bin maden işçisi grevde

Avrupa'nın en büyük maden şirketi Kompania

Weglowa'da çalışan 40 bin kömür madeni işçisi, ücretlerini alamadıkları için greve çıktı. İşçiler, 5 Ekimde miting düzenleyerek hükümetten ücretlerinin ödeneceği garantisinin verilmesini ve iş güvencelerinin sağlanmasını istediler. Ücretlerinin ne zaman ödeneceği belirsiz olan işçiler, firmanın iflas edip kapanması ihtimaliyle karşı karşıyalar.

Maliye Bakanlığı, Polonya'da yeterince kâr sağlanmayan madenlerin kapatılacağını ve çalışmayı sürdüreceği olan madenlerde ise verimliliğin arttırılacağını söyledi. Bakanlığın yaptığı açıklama önümüzdeki süreçte patronlar sınıfının koruma altına alınacağına, Polonyalı işçileri ise işsizlik tehlikesinin beklediğine işaret ediyor.

Brezilya'da Ford işçilerinin grevi

Brezilya'nın Sao Bernardo şehrinde kurulu Ford Otomotiv Fabrikasında çalışan işçiler, firmanın toplu işten çıkarma kararını protesto etmek ve işten çıkarılan 200 işçinin işe geri alınması için 10 Eylülde greve çıktı. Fabrikada 4300 işçi çalışıyor.

Firma yetkilileri, sektörde yaşanan kriz nedeniyle araç taleplerinin azaldığını ve bu nedenle işten çıkarmaların başladığını söylüyorlar. Ama öte taraftan bugün için Brezilya'da bir durgunluk yaşansa da ülkeyi pazar açısından güçlü bir potansiyel olarak gördüklerini, Brezilya'da talebin arttırılacağını ve daha fazla yatırım yapacaklarını ilan ediyorlar. Otomotiv firmalarının yaptığı açıklamalardan anlaşılan o ki, patronlar bir kez daha krizin bedelini işçilere ödetmeye çalışıyorlar. İşten atılmaları, ücretlerin düşürülmesi, sözleşmeli/geçici işçilik uygulaması, zorunlu izinler yaygınlaştırılıyor.

Otomotiv İşçileri Birliği ANFAVEA'nın raporuna göre, sadece bu yıl Haziran-Temmuz ayını kapsayan 2 aylık dönemde 7600 metal işçisi işini kaybetti. Bir yandan kriz gerekçesiyle maliyetlerini düşürme kararı alan otomotiv firmalarının, öte yandan yeni model araçlar, şirket araştırma merkezleri ve yeni üretim bantlarının kurulması için yatırım yaptıkları görülüyor. Firmalar sadece işçi haklarını tırpanlayarak ve ücretleri düşürerek maliyetlerini düşürmeye çalışıyorlar. Yararlandıkları pek çok teşviğin koşullarından biri olan 2017'ye kadar istihdamın korunması şartını ise çiğniyorlar. ■

Arçelik LG işçileri ve diğer direnişçi işçiler deneyimlerini paylaşıyor

Eğitimin Gerçek Yeri Direniş Alanları!

Grev ve direniş yerleri işçi sınıfının bir okuludur. Okuldan kastımız dört duvar içindeki, ezbere dayalı okullar değildir. Direniş alanı önemli bir işçi okuludur. Direniş okulunda yanlışlar işçiye pahalıya mal olur ve sınavlar son derece çetin geçer. Bu okulda, sıralarda oturarak öğrenmek yoktur, bu okulda işçiler kol kola hataların, eksiklerin üzerine giderek öğrenirler.

Direniş okulunda doğru bildiğimiz yanlışlar, ilk günden itibaren kendini ortaya koyar. Bu doğru bildiğimiz yanlışlar, yıllar yılı patronların sahip olduğu sömürü sistemi eliyle zihnimize kazınmıştır. Örneğin patronların “işçilerin karnını doyurmak”, “iş ve aş vermek için fabrikayı kurdukları” koca bir yalandır. Patronlar fabrikalarda işçileri kendi kârları için çalıştırır. Ne memleketin kalkınması, ne işçilerin mutlu ve mesut olması onların umurunda değildir. **Patronlar işçilerin çıkarlarını düşünseydiler; işçilerin ücretlerin yükseltilmesi, iş saatlerinin düşürülmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, sendikalaşma gibi haklar uğruna verdikleri mücadeleleri engellemezlerdi.**

Direniş yerinde dersler an be an gözler önünde yaşanır. Burada dersler canlıdır. Çünkü **direniş yeri er meydanıdır.** Doğrularla yanlışlar, haklıyla haksız, işçilerle patronlar birbirine hodri meydan çekerler. Patronların yıllarca boş vaatlerle işçileri nasıl oyalayıp, kandırdıkları ortaya çıkar. En ufak bir hakkı dahi patron kendiliğinden işçilere bahsetmez. Direniş yeri, bu nedenle, işçilerin haklarına sahip çıkmak için kararlı olmaları gerektiğini öğretir.

Direniş okulu kimin dost kimin düşman olduğunu turnusol kâğıdı gibi ortaya koyar. Kimi yerde polis, kimi yerde basın, kimi yerde kaymakam, kimi yerde cami hocası kimi yerde sendikacı, kısacası neredeyse bütün kişi ve kurumlar işçilerden mi yoksa patronlardan mı yana diye sınavdan geçerler. Direnişler öğretmiştir ki patronların parasına, prestijine, yedirdiği rüşvete boyun eğen çok kişi vardır. Mücadeleden yana olan kesimlerle

grevci ve direnişçi işçiler dostluklarını pekiştirir, karşılarda yer alanlarla ise yollarını ayırırlar.

İşçilerin koca bir aile, büyük bir sınıf, tükenmez bir dayanışma kaynağı olduğu direnişin güzel derslerinden biridir. Direniş yerine yapılan ziyaretler, maddi ve manevi dayanışma örnekleri, o güne kadar adı dahi duyulmamış işçilerden gelen destekler mücadele arzusunu besler. Bir avuç patronun ne kadar zavallı, aç gözlü ve haksız olduğu bir kez daha görülmüş olur. Direniş yayıldıkça işçilerin ne denli haklı bir dava yürüttüğü deneyimlerle görülür.

Direniş okulu, işçinin zihnini yeniden formatlamasıdır. Beyninin olumlu anlamda yenilenmesi, patronların yalanlarından temizlenmesidir. İşçi beyni, patronların neden olduğu korkulardan, moralsizlikten, boş inançlardan temizlenir. Direniş okulunda işçi kendi tarihini öğrenir, hayat kavgasının tek başına kazanılamayacağını kavrar. Din, dil, ırk ve siyasi temelde işçilerin bölünmesinin ne denli zararlı olduğunu öğrenir.

Direniş yerinin gerçek hocaları işçi sınıfının öncü işçileri, ömrünü işçilerin mücadelesine adanmış örgütlü işçilerdir. Örgütlü işçiler deneyim, tecrübe ve adanmışlık konusunda nice sınavlardan geçmişlerdir. Böylesi işçilerle tanışmak, konuşmak ve onların deneyimlerini kazanmak direnişler için hazine değerindedir.

Direniş yerinde işçiler hem öğrenir hem de öğretirler. Devam eden direnişlerde işçilerin kazandığı deneyimler, karşılaştıkları sorunları aşmak için verdikleri mücadeleler birçok işçi için anlamlı dersler içermektedir. Direniş yerlerine yapılacak ziyaretlerle hem öğrenmiş hem de öğretmiş oluruz. Patronların birbirine deneyim, ders ve tecrübe aktardıklarını biliyoruz. Biz işçiler de deneyim, ders ve tecrübelerimizi birbirimize aktarmak, öğrenmek ve öğretmek için direniş yerlerini ziyaret etmeli, direniş yerlerini birer işçi okuluna dönüştürmeliyiz. ■

Türk Metal'de Temsilcilik Seçimleri: Çete Aynı Çete!

■ Gebze'den bir metal işçisi

Bundan bir sene önce metal sektöründe toplu iş sözleşmesi yapıldı. Herkesin bildiği üzere Bursa'da bu sözleşmeye tepki olarak işçiler Türk Metal'den istifa etmeye başladılar. Bu olay kısa bir sürede yayılarak birçok ile sıçradı. On binlerce işçi Türk Metal'den istifa etti.

Türk Metal yöneticileri de "biz bu istifalardan dersler çıkardık" dediler. Bundan sonra daha demokratik, daha şeffaf ve daha mücadeleci bir sendika olacaklarını duyurdular. Sonra genel kurul toplandı, tek başına aday olan Pevrul Kavlak 264 delegenin 261'inin geçerli oyunu alarak tekrar Türk Metal sendikası genel başkanı oldu. Bu genel kurulda tüm işyerlerinde temsilcilerin seçimle geleceği, Türk Metal üyesi işçilerin ilk 100.000'e girerek 4 yıllık üniversite okuyan çocuklarına karşılıksız burs verileceği

açıklandı. Toplanan sendika aidatlarının bir kısmının üyelere geri verilmesi için sözleşme bitimine kadar her bir üye işçiye 4 kereye mahsus 150'şer lira dağıtılacağı söylendi. On binlerce işçinin tepkisi, istifası ve eylemleri Türk Metal'i bu adımı atmaya zorlamıştır.

Kısa bir süre sonra temsilci seçimi yapılacak fabrikaların ismi vardiya gazetesinde açıklandı. Sohbet ettiğim Türk Metal'li işçi arkadaşlarımdan şu sözleri duydum: "Bizim işyerinde aday olan işçileri fabrika yönetiminden çağırdılar, ya adaylığınızı çekersiniz ya da işten atılırsınız diye tehdit ettiler." Kimi işyerlerinde ise fabrika şefleri aracılığıyla tehditler gerçekleşmiş, "muhaliflik yapmayın işinizden olmayın" gibi laflarla işçileri geri çekilmeye zorlamışlar. "Bu süreçten ders aldık" diyen Türk Metal yönetimi ders almadığını baskı politikalarıyla tekrardan bizlere göstermiştir. Tekrardan tehditlerle işçileri sindirmeye ve zapturapt altına almaya çalışmaktadır. Benim çalıştığım fabrikada da önümüzdeki günlerde seçim yapılması gündemde. Şu an fabrikadaki hemen her arkadaşım bu konuyu konuşuyor. Aslında mevcut temsilcilerin karşısına kim aday olarak çıkarsa çıksın seçimi kazanacağı ortada, ancak bütün işçiler aslında bu seçimin formalite icabı yapıldığının ve gerçek anlamda bir değişim yaratmayacağını farkındalar. Yani Türk Metal hâlâ aynı çete; eski tas eski hamam.

Demokratikleşmeden, şeffaflaşmadan bahsedenler işçiyi geriye sürüklemeye devam ediyorlar. Bizler bu olaylardan dersler çıkardık diyenler sınıfta kaldılar. Sanıyorlar mı ki bu süreç burada bitti. Biz işçilerin mücadelesi yeni başlıyor. Biz işçiler de bu süreçten dersler çıkardık. Bizler birlikte ve örgütlü olursak neleri başarabildiğimizi, neleri değiştirebildiğimizi gördük. Bizler metal işçileri olarak ekmeğimizi, mücadelemizi hep ileriye taşıyacağız. ■

İyi Çalışma Koşulları

Ellerimizdedir!

■ Kıraç'tan bir kadın işçi

Merhaba kardeşler, fabrikada çalışanların çoğu benim gibi kadın. Üç vardiya var. İlk işe başladığımda işi öğrenmem için gündüz vardiyasında üç hafta çalışacağım söylenmişti. Ama iş koşulları o kadar ağır ki işe giren dayanamayıp işten ayrılmak zorunda kalıyor ya da performans düşüklüğünden işten atılıyor. İşin yoğunluğundan ve eleman azlığından dolayı ikinci haftadan vardiyam değiştirildi. Yeni olmama rağmen üç kişinin yapması gereken işi, hatta erkeklerin bile yapmakta zorlandığı işi tek başıma yaptım. Ve bütün arkadaşlarım aynı koşullarda çalışıyor.

Hastane malzemeleri ürettiğimiz için çok temiz ve dikkatli iş yapmamız gerekiyor. Çalıştığımız makineler devasa büyüklükte. Her makinede en az üç kişi çalışması gerekirken, sürekli tek başımıza bakmak zorunda kalıyoruz. Bu da çok hızlı olmamızı gerektiriyor. Bu hızımız sürekli iş kazalarına sebep oluyor. Ellerimizde, kollarımızda yara ve

çizikler eksik olmuyor. Bunlar yetmiyormuş gibi bizleri at gibi yarıştıyorlar. Bu rekabet ortamı aramızda gereksiz tartışmalara ve gerginliklere yol açıyor. Asıl düşmanımızın patronlar olduğunu gözden kaçırmamıza sebep oluyor. Fabrikada çalışanların çoğu boğazına kadar borçlu. Bu nedenle 16 ve 24 saatlik mesaiyi kabul etmek zorunda kalıyorlar. Buna rağmen aldıkları ücret kesintiye uğruyor. Aramızdaki kopukluktan dolayı bir araya gelip eksik yatan paralar da istenemiyor.

Gece vardiyaları neredeyse hepimizin korkulu rüyası. İşyerinde oturmak ve konuşmak yasak olduğu için gece vardiyalarında yorgunluk ve uykusuzluk iş kazalarına davetiye çıkarıyor. Peki, bu ne kadar sürecek böyle? Hep böyle oyunlara gelip birbirimizi mi yiyeceğiz? Birbirimiz arasındaki çekişmeler patronun oyunlarını bertaraf etmemizi engelliyor. Hâlbuki kendi ortak taleplerimiz etrafında bir araya gelip örgütlenirsek; gece vardiyalarının yasaklanmasından ücretlerin artmasına, kreş hakkımıza kadar daha birçok hakkımızı alabiliriz. Çünkü bu fabrikada biz üretmezsek patron kazanıp kâr edemez. Yani bütün her şey bizim ellerimizde. Yeter ki ellerimizin ve beyinlerimizin ürettiklerine sahip çikalım. ■

İşyerimizdeki Baskılara Son Verebiliriz!

■ Avcılar'dan bir kadın işçi

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben 9 aydır büyük markalara ihracat yapan bir tekstil firmasında çalışıyorum. Çalışan sayısı 500 kişiden aşağı değil. İşe başladığım ilk günlerde “sonunda iyi bir yer buldum, artık burada daha uzun süre çalışabilirim” diye aklımdan geçirmiştim. Ancak ilerleyen günlerde sorunlar gözümün içine içine batmaya başladı.

Yoğun tempoyla çalışma, tuvalete ihtiyaç duyduğumuz anda gidememe, uzayıp giden yemek sıraları, her gün aynı yemekleri yemek ve yaklaşık 40 derecelerde çalışmak vs. Tüm bunlara rağmen, arada söylenerek de olsa, her yer aynı diyerek hep geçiştirmeye çalıştım. Ancak son bir aydır yaşanan haksızlıklara tahammülüm kalmadı. Önüne geleni sudan sebeplerle işten atıyorlar. Sadece benim çalıştığım bantta 6 işçi işten atıldı. Bölüm sorumlusu geliyor, laf söylüyor, bağılıyor, kendisine cevap verenlere “çık git, defol, istemiyorum seni” diyor. İşçiler de kalkıp gidiyorlar. Bizler ise her gidenin arkasından sessizce izliyoruz ve iç geçiriyoruz. Çalışma tempomuzu da her gidenin ardından biraz daha arttırıyoruz. Gidenler nasıl gidiyor, içeride ne diyorlar, paralarını alabiliyorlar mı hiç haberimiz olmuyor. En ufak bir kendini savunmaya bile tahammül göstermeden kapının önüne koyuyorlar. Geri kalan arkadaşlarımın çaresizce sessiz kalmalarına tahammülüm kalmadı.

Soruyorum bu sessizlik neden, nerede birlik, niye sessiz kalıp izliyoruz? Cevap ise “ne yapabiliriz ki? Tepki versek aynısı bize de olacak.” Haksızlığa devam ediyor. İnsanlar çaresiz çünkü her şey pamuk ipliğine bağlı. Bir ayağımız içerideyken, diğer ayağımız kapının önünde. İşsiz kalma korkusuyla sessizce çalışılıyor. Bu hep böyle mi olacak? Hep giden işçi mi olacak? Her şeyin bedelini gariban işçi mi ödeyecek? Asgari ücretle çalıştırdıkları yetmiyormuş gibi, bir de büyük bir baskı altında patron, müdür denen vicdansızlar tarafından sürekli gözetim altında çalışmaktayız. Bu yapılanlara tepkisiz kalmak, öfke duymamak mümkün değil. Ancak şunu da öğrendim ki, eğer birliğimiz yoksa, örgütlü değilsek tek tek işçiler olarak bir hiçiz patronların gözünde. İçimizden üzölmek yerine, mücadele etmeliyiz. Biz yalnız değiliz, işçi sınıfı olarak milyonlarız. Birbirimize güvenip birlik olduğumuzda önümüzde hiçbir patron duramaz. ■

İşçi Üretimi Durdurdu, Gücünü Gösterdi!

■ Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nden bir işçi

Sincan Organize'de 73 ülkeye üretim yapan bir fabrikada çalışıyorum. Patron işçileri toplayıp yaptığı balkon konuşmasında her zaman övünerek “73 ülkeye üretim yapıyoruz” diyor. Ancak maaşa gelince övünerek “maaşınızı zamanında yatırıyorum” diyemiyor. Çünkü maaşlarımız zamanında yatmıyor. Patronun, kendi getirdiği sendikayla (Çelik-İş) yaptığı toplu sözleşmede ayın 5'i ile 15'i arasında maaşları yatırması gerekiyor. Ancak bu ayın 15'ini geçtiği halde bu ay yine maaşlar yatmadı. Ayın 18'inde yattırır umuduyla bekliyorduk çünkü önümüz bayram ve okullar açılıyor. Bu umut ayın 18'inde Cuma günü saat 15.30'da isyana döndü. Öğlen çay molasında maaşların bayramdan sonra yatırılacağı duyuldu işçiler arasında ve işler bölüm bölüm durdurulmaya başlandı. Sorumlular ve müdürler ne olduğunu bile anlamamıştı. Hemen üretim sahasına inerek işçileri yatıştırarak ve işlerin yeniden aynı tempoyla devam etmesi için dört dolanmaya başladılar. Üretim operasyon direktörü, “patron finansla görüştü, bugün maaşınız yatacak” diye işçileri ikna etmeye çalıştı. Bunun üzerine işçiler işi yavaşlatarak çalışmaya devam etti. Ama işçiler tam olarak ikna olmamıştı.

Saat 18.15'te patronun balkon konuşması yapacağı duyuruldu. Patron bile şaşkınlıkla konuşmasına başladı. Çalışma hayatı boyunca başına ilk kez bunun geldiğini (işçilerin iş durdurmasından bahsediyor), maaşların yarısının bugün yatırıldığını, geri kalanını da bayramdan önce yatırmaya çalışacaklarını söyledi. “Maaşları iş durdurulduğu için yatırdık zannetmeyin” demeyi de unutmadı. Zaten uğraşıyorlarmış, hatta bu isyan üzerine yatırmaktan vazgeçebilirlermiş bile ama onlar büyüklük yapıp yatıracaklarmış. İşçileri kışkırtanları da biliyorlarmış. Bu kışkırtıcılarla aralarına mesafe koyacaklarmış. İşçiler bu sözleri yemediler tabii. Konuşma bittikten sonra işçiler hoşnutsuz bir şekilde, söylenerek servislere bindiler. Cumartesi günü için mesaiye yazılan işçilerin yarından çoğu mesaiye gelmedi. Yani bu demek oluyor ki patronun verdiği gözdağı işe yaramadı. Bu da patrona işçilerin cevabı oldu.

İşçilere ve emekçilere güvenmeyenler “bu Araplardan bir şey olmaz” dediler. Arap baharı meydana geldi. Metal işçilerinden bir şey olmaz dendi, metal direnişi meydana geldi. Benim çalıştığım fabrikada da bir şey olmaz diyenlere işçilerin bu hareketi güzel bir cevap oldu. Bu patronlar böyle devam ederse bu işçilerden çok şey olur! ■

İşiniz Gücünüz Dümen Dolap!

■ Sefaköy'den bir ÜİD-DER'li

İşsizlik her geçen gün çığ gibi büyüyor. Devletin açıkladığı işsizlik rakamları, Türkiye'de 3 milyon insanın işsiz olduğunu söylüyor. Bu konuda azıcık araştırma yapan birisi bile devletin resmi işsizlik rakamlarını düşük göstermek için ne kadar çok katakulli çevirdiğini bilir. Emek örgütlerinin yaptığı araştırmaya göre, resmi işsizlik verilerine, işe başlamaya hazır olduğu halde umudu olmadığı için ya da başka nedenlerle son 4 haftadır iş arama kanallarını kullanmayanlar eklendiğinde işsizlik 5 milyona çıkıyor. Bu rakama işinden memnun olmayan ya da daha düzgün işler bulamadığı için çaresiz kısa süreli işler yapanlar da ilave edildiğinde gerçek işsizlik devletin dediği rakam olan 3 milyondan 6 milyon 300 bine ulaşıyor.

Hal böyleyken patronların temsilcileri işsizliğin yaratacağı olası tepkilerin önüne geçebilmek için yine hinlik peşinde koşuyor. Geçtiğimiz günlerde patronların medyası allayıp pullayarak, "İŞKUR kesenin ağzını açtı. İşsize 1000 lira maaş" başlığıyla bir haber servis etti. İlk bakışta kulağa hoş gelen bu haberin içeriğini dikkatli okuduğumuzda, insan kendi kendine "şeytan ayrıntılarda gizlidir" demeden duramıyor.

Haberde Türkiye İş Kurumu (İŞKUR) Genel Müdürü Nusret Yazıcı, yeni başlattıkları "İşbaşı Eğitim Programını" pazarlıyor. Yazıcı önce programlarını güzel bir girizgâhla tanıtmaya başlıyor. "Program en az 2 sigortalı çalıştıran işyerlerinde uygulanıyor ve işverene hiçbir maliyeti yok. Gençlerimiz hem para kazanacak hem de deneyim kazanacak. Program sonunda kendilerine sertifika veriyoruz."

Güler misin ağlar mısın? Beyim işsizlere iş değil serti-

fika vaat ediyor. Üstelik patronlara hiç maliyeti de yokmuş. Bakalım bunun altından emekçilere nasıl bir kazık çıkacak diyemeden Yazıcı patlatıyor bombayı: "Ayrıca işverenlerimiz bu programa katılan kişileri istihdam ederlerse imalat sektöründe 42, diğer sektörlerde ise 30 ay boyunca işveren sigorta primlerini biz öduyoruz." Bol keseden sallamak serbest tabii, sanki kendi cebinizden ödüyorsunuz. Utanmadan işçilerden toplanan vergilerin patronlara nasıl peşkeş çekileceğini söylüyor beyimiz. Bir de ekliyor, "bu programı özellikle genç işsizliğin azaltılması için önemsiyoruz." Hay Allah sizden razı olsun!

İŞKUR'un bu programı açgözlü patronların ağzını sulandırmaktan başka bir işe yaramamıştır. Bu programla hayata geçirilmek istenen açıkça daha fazla sömürdür. İşsizlere deniliyor ki "ey işsizler gelin biz sizi bir programa sokalım. Bu program kapsamında sizi haftanın 6 günü en az 45 saat köle gibi çalıştıralım, karşılığında da 1000 lira asgari ücret verelim. Sigorta primlerinizi de yine sizden topladığımız vergilerden ve yine sizlerden kesilen İşsizlik Sigortası Fonundan karşılayalım. Böylelikle işsizlik rakamları az görünsün. E tabii patronlarımızı da mutlu edelim canım." Sinekten yağ çıkarmak tam da buna denir işte!

Yapılan bilimsel araştırmalar, iş saatlerini 4 saate indirip dünya genelindeki tüm işsizlere iş verilebileceğini, üstelik doğru planlamayla birlikte bütün insanların ihtiyacını karşılayacak bir üretim yapılabileceğini gösteriyor. Fakat bu, en başta sömürü sisteminin işleyiş yasalarına aykırıdır. Kapitalizmin kendisi, işsizliğin ortadan kaldırılmasının önündeki en büyük bariyerdir. Biz işçi ve emekçilerin bu bariyeri yıkıp geçmekten başka seçeneği yoktur. ■

Ne de Çok Özlemiştir Gökyüzüne Kansız Bakmayı!

hapisâne avlusuyuz hey bre
cennet kuzularınız
helallaşır gibi bakarız dostların gözlerine
severiz gülyâğını
ve bir de aynaları
ve bir de aynalarda yiğitlik masallarını
sonra azıcık da sakızı
azıcık da uçkur havalarını
bıyık burup gazel çekeriz de tenhalarda menhalarda
uzatırız boynumuzu el kapılarında
sülünler gibi

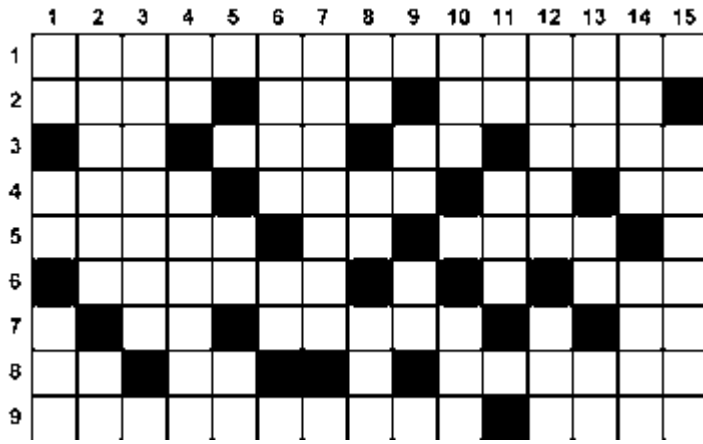
ve işte Türkiyeliniz
hani derya içre olup da deryayı bilmeyen balıklar gi-
biyiz
hamsiyiz Karadeniz'de
Çukurova'da pamuk
Uzunyayla'da buğdayız
Ege'de tütün
sınırboylarında gözükara kaçakçılarız
İstanbul'da kadillaklı karaborsacı
ve doğu dağlarında koçero'larız
eşsiz bir güzellikle çarpılmış gibi
uyumuşuz yoksulluğun kör memelerinde
çalışkanız

filozofuz
dostuz
bütün sömürülenler gibi ezik
bütün uyananlar gibi kızgın ve doluyuz
seslenir yüzyıllar ötesinden Pir Sultan Abdal'ımız
"üstü kan köpüklü meşe seliyiz"
etekleriz de kodaman soyguncuları ekmek kapılarında
gözümüz gibi koruyup kolladığımız devletin silâhını
hey bre
yoksul - yetime doğrulturuz

elbet bir bildiği var bu çocukların
kolay değil öyle genç ölmek
yeşil bir yaprak gibi yüreği
koparıp ateşe atmak
pek öyle kolay değil
hem öyle bir ağaç ki şu yaşamak denilen şey
her bahar yeniden yeniden tomurcuklanır da
yalnız bir bahar çiçeklenir
a benim gülüm!
ne de çok özlemiştir gökyüzüne kansız bakmayı!

(Hasan Hüseyin Korkmazgil'in Kızılırmak şiirinden alın-
mıştır)

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Ankara'da katliamın gerçekleştiği mitingün adı, "Savaşa İnat, ..."
2. Artı uç. Baston. Bir tür hamur tatlısı.
3. Kilobayt. Metal saplama. Ab. Su, yakıt gibi sıvıları depolamaya yara-
yan araç.
4. Düzensizlik, kargaşa. Faiz. Bir nota. Eski Mısır'da üretici güç.
5. Hatay'da bir sahil kenti. Romanya'nın plaka işareti. Olma, meydana
gelme.
6. Temize çıkarma. TÜMTİS'in örgütlü olduğu bir kargo firması.
7. Kira kelimesinin seslileri. Paris'teki ünlü çelik kule. Eşek sesi.
8. İngilizcede tamam. Bir soru eki. Tahta bölme, tahta perde.
9. 7 Haziran seçimlerinden önce miting sırasında, bombaların patlatıl-

masıyla katliam gerçekleştirilen şehir. Ayakta duran, var olan.

Yukardan Aşağıya

1. Baryumun simgesi. Kiloamper. Bilgileri gösteren simgeler dizisi.
2. Barış mitinginde bombalarla 100'den fazla emekçinin katledildiği şe-
hir. Bir bağlaç.
3. 28 Aralık 2011'de yine AKP iktidarında uçaklarla bombalanan 35 ki-
şinin katledildiği köy.
4. Gıda. Su akıtarak herhangi bir toprak bölgesini kuraklıktan kurtarma.
5. Güney Afrika Cumhuriyeti'nin plakası. İridyumun simgesi.
6. İhanet eden. Kuzu sesi.
7. Bir kadın ismi.
8. Su. Molibdenin simgesi. Bozma, feshetme.
9. Nazi hücum kıtası. Bir cetvel türü.
10. Net protein kullanımı. Litre kelimesinin sessizleri.
11. Yaşa ve yaşasın yerine alkış için ya kelimesinin üç kez tekrardan
sonra yine üç kez tekrarlanarak söylenen bir söz. Kadim Anadolu
halklarından.
12. Talep. Su kanalı.
13. Maden Tetkik Arama'nın kısaltma-
sı. Telli bir çalgı. Haberleri hükü-
mette yana çarpıtılarak yayınlayan
resmi haber ajansı.
14. "... etmek", bir olay sebebiyle bir-
den ayılmak, doğruyu anlamak.
Yeşile çalan toprak rengi.
15. Bir insan topluluğunu öldürme, yok
etme.

Nitelikli Sağlık Hizmeti Yok, GSS Soygunu Devam Ediyor

2002 yılında tek başına iktidar olan AKP hükümeti, işçi ve emekçilere çok parlak vaatlerde bulunmuştu. Sağlık sisteminde köklü reformlar yapacağını, bu alandaki sıkıntıları gidereceğini, artık kimsenin hastanelerde kuyruk beklemeyeceğini, kötü muamelelere maruz kalmayacağını iddia etmişti. Sağlık sistemi o kadar sorunluymuş ki, bu vaatler yoksul kitlelerin desteğini kazandı. Göze çarpan birkaç iyi uygulama bu desteği iyice arttırdı. Herkes geçmişe bakarak çok iyi sağlık hizmeti aldığını düşünmeye başladı. Oysa ilk zamanlar yapılanlar, ne kadar parlak görünse de sağlık hizmetini daha pahalı ve daha sorunlu hale getirmekten başka bir şey değildi.

AKP hükümeti iktidar olduğundan beri pek çok şey değişti biz işçilerin hayatında. **Patronların temsilcisi olan AKP hükümetinin ilk icraatları, tıpkı kendinden önceki hükümetler gibi işçi haklarına saldırmak oldu.** “Demokrasinin sınırlarını genişleteceğim, çalışma hayatını düzenleyeceğim” diyen AKP, işçileri daha büyük cenderelerin içine attı. Önce İş Kanununda yaptığı değişikliklerle esnek ve güvencesiz çalışmanın önünü açtı. Taşeronluk denen katmerli sömürüyü alabildiğine yaygınlaştırarak milyonlarca işçiyi kölelik koşullarında çalışmaya mahkûm etti. Patronlara tanıdığı kolaylıklar sayesinde üretimde ilerleme sağlandı, çalışma temposu iyice arttı. Hızlanan özelleştirmeler ve yükü işçilere yıkılan krizler nedeniyle işsizlik arttı. İşçi eylemleri gazla, copla bastırıldı. İş kazalarında ve iş cinayetlerinde eşi görülmedik artışlara neden oldu. Tüm bunlar işçilerin, yoksulların sağlığını iyice bozdu. AKP hükümeti, bunu da fırsata çevirdi ve “Sağlıkta Dönüşüm” projesini başlattı. Bu proje ile her muayene için katkı payı alınır oldu.

2012 yılında çıkardığı torba yasayla birlikte Genel Sağlık Sigortasını hayata geçiren AKP; yoksul emekçilerin, işçilerin belini daha da büktü. **Sigortasız kimse kalmayacağını iddia eden AKP hükümeti; işsizleri, gençleri, yoksulları sağlık primi adı altında vergiye bağladı.** Zaten işsiz olan, hiçbir sosyal güvencesi olmayan binlerce işçi-emekçi, GSS adı altında bir soyguna tâbi tutuluyor. Hiçbir geliri olmayan binlerce insan sağlık primi ödeme zorunluluğu ile karşı karşıya bırakıldı. Bu primleri ödeyemeyecek durumda olan insanlar devlete borçlu çıkarılmış durumda. Pek çoğu durumdan haberdar bile değil. Durumdan haberdar olanlarsa, borçları daha da artmasın diye Sosyal Güvenlik Kurumlarının yollarını tutmuş durumdadılar. Öyle ki 4 bin liralık, 7 bin liralık borcu olan ve çaresizlik içinde bu borcu nasıl ödeyeceğini düşünen binlerce insan var.

Elbette herkesin sağlık sigortası olması, sağlık hizmet-

lerinden kolayca yararlanması gerekir. Ancak GSS soygununa maruz kalan insanların bu hizmetlerden yararlandığını söylemek çok zor. Çünkü primleri ödemek pek çok yoksul için neredeyse imkânsız!

Gelir tespiti yaptırdıktan sonra GSS'ye göre;

- Aylık geliri, asgari ücretin üçte birinden asgari ücrete kadar olduğu tespit edilenler için, 357 lira x %12 = 42,84 lira,
- Aylık geliri, asgari ücret ve asgari ücretin iki katına kadar olduğu tespit edilenler için, 1071 lira x %12 = 128,52 lira,
- Aylık geliri, asgari ücretin iki katından fazla olduğu tespit edilenler için, 2142 lira x %12 = 257,04 lira prim ödeme zorunluluğu var. Ayrıca bu ödemeler asgari ücrete endeksli olduğu için de miktar Ocak ve Temmuz aylarında artıyor.

Yani işsiz ve sigortası olmayan birinin “ben hasta olduğum zaman hastaneye giderim ve o zaman parasını öderim. Neden her ay ben bu parayı ödeyeyim?” deme şansı yok. “Ücretim, gelirim prim ödememe elvermiyor” deme şansı yok. Yani ister hastaneye gidin ister gitmeyin devlet size “bu parayı bana ödeyeceksin” diyor.

Zaten yüklü vergiler veren emekçiler, bir de bu şekilde yolunuyorlar. Asgari ücretten kestikleri vergiler, aldığımız ekmeğten, içtiğimiz sudan aldıkları vergiler yetmiyor bir de sağlık sigortası adı altında biz işçileri borç yükünün altına sokuyorlar. Sinekten yağ çıkarmanın peşinde olan AKP, “ekonomi büyüyor” diyor; ama bu büyüme işçilere yalnızca yoksulluk olarak geri dönüyor.

Her insanın en temel hakkı olan ve ulaşması gereken sağlık hizmeti, kapitalist sömürü düzeninde sadece bir kâr kapısı olarak görülüyor. Sağlık hizmetlerinin herkese ulaşması için işçilerin, yoksul emekçilerin örgütlü mücadelesi şarttır.

Herkes Parasız, Nitelikli, Kolay Ulaşılabilir Sağlık Hizmeti! ■

İşçiler Yük Hayvanı mı?

At, eşek, katır, deve... Bin yıllar boyunca insanoğlunun hayatını kolaylaştırmış bu yük hayvanları, medeniyetin gelişmesine de büyük katkılarda bulunmuşlar. İnsanoğlunun yükünü taşıyanlar diye ehlileştirilmiş bu hayvanlar, onca yükü sırtlamalarına karşın, yine de sahipleri olan insanoğluna yaranamamışlar. Yaşlandıklarında, hastalandıklarında ya da sakatlandıklarında vurulur ya da kesilirler. Sırtlarındaki yükü taşımayı reddedip huysuzlandıklarında dayakla veya açlıkla terbiye edilirler. Onca çalışmalarına rağmen onları kullanan insanoğlu, bu canlılara saygı bile duymuyor. Çünkü saygılık kazanmak için çok çalışmak ya da insanlara faydalı olmak yetmiyor; başka şeyler gerekiyor.

Geçmişte insanlar için sahip oldukları yük hayvanı sayısı önemli bir zenginlik ölçütüydü. Buna karşın yük hayvanlarının ahırlarda yaşamak, beslenmek, üreyerek sahiplerine yeni yük hayvanları kazandırmak ve çalışmak dışında bir hayatları olmadı. Düşünmek, hayal kurmak, birleşmek/örgütlenmek gibi yetileri olmayan bu canlıların, sahiplerinin hâkimiyetinden kurtulmaları da mümkün değil. Hayal kurabilseler, düşünebilseler ve örgütlenebilselerdi sırtlarına binen yükü taşımayı reddeder, çalışma koşullarını, kendilerine verilen yem miktarını ve kalitesini pazarlık konusu eder, hatta fırsatını bulduklarında onları bağlayan iplerden kurtulur, ahırların kapılarını kırar, kırlarda özgürce koşabilecekleri bir hayata erişmeye çalışırlardı. Hem kendilerine saygıları olur hem de tüm insanlar nezdinde saygılık kazanırlardı.

Kapitalizm denen ve paranın egemenliğine dayanan sistemle birlikte, teknoloji baş döndürücü bir hızla gelişti. Yük hayvanlarının artık çok sınırlı bir kullanımı var. Yükleri bir yerden başka bir yere taşıyacak arabalar, kamyonlar, uçaklar, gemiler var. Ama iktidar sahiplerinin ve efendilerin halen görülecek işi çok. Milyarlarca insan, ağır çalışma koşulları altında günümüz medeniyetinin yükünü taşıyor. Bir yanda emekçilerin sırtında günden güne büyüyen sermaye ve zenginleşen sermaye sahipleri, öte yanda yaşamını sürdürmek için işgücünü satmak zorunda olan dev bir işçi sınıfı var.

Biz işçilerin yaşam koşulları yük hayvanlarınıninkini andırıyor. Çoğumuz yaşamımızı sürdürürebilmek için uzun saatler boyunca sermayenin ve temsilcilerinin emrinde çalışmak zorundayız. Kazandığımız para ancak karnımızı doyurmaya, pek de matah olmayan evlerimizin masrafını karşılamaya zor yetiyor. Çoğumuz borçla yaşıyoruz, o yüzden çalıştığımız işyerine mahkûmuz. Eve yorgun geliyoruz. Ertesi gün çalışabilmek için dinlenmek, beslenmek, barınmak, giyinmek zorundayız. Tüm yaşam akışımızı çalışma koşullarımız belirliyor. Çocuklarımızı sağlıklı besleyememek, eve yorgun gelip ailemize ve sevdikleri-

mize zaman ayıramamak hayatımızın normal akışı haline geldi.

İşyerinde verimli çalışmazsak müdürlerin baskısıyla karşılaşırız, hatta işten atılır işsizlikle ve açlıkla terbiye ediliriz. Sırtımızdan zenginleşen patronlardan saygı bile görmeyiz. Hatta binaları, yolları, köprüleri inşa eden işçiler için kullanılan “amele” kelimesi bir aşağılama ifadesi olarak kullanılır. İşyerlerinde hastalanan işçiden hastalandı diye hesap sorulur. Yaşlanmak, sağlıksız duruma düşmek işten çıkartılma ya da iş bulamama sebebidir. Çocuklarımız sermaye için geleceğin işçi kuşaklarıdır. Sermaye sahipleri açısından kaç işçi çalıştırdıkları bir zenginlik göstergesi, itibar kaynağıdır. Patronlar “şu kadar işçiyi besliyorum” diyerek övünürler. Sanki sırtımızdan para kazanmıyorlarmış da hayır işliyolarlarmış gibi; sanki onların beslediği hayvan sürüsüyümüşüz gibi.

“İnsan düşünen hayvandır” denir ama işçilerin neyi nasıl düşünmesi ve algılaması gerektiğini patronların televizyonları ve gazeteleri söylüyor. Örgütsüz işçilere sermaye sınıfının politikacıları çobanlık ediyor. “İnsan sosyal bir hayvandır” derler. Oysa bizim çalışma koşullarımız sosyal ilişkiler kurmamıza bile engel oluyor.

Kısacası gece gündüz çalışıyor ve karnımızı zar zor doyuruyoruz. Uyuyor ve tekrar çalışıyoruz, bir de çocuk yapıyoruz. İnsan olmak bu mu? Yük hayvanından ne farkımız kaldı? İnsan olduğumuzu hissedebilmek için boş zaman ve para lazım. Bu düzende işçi sadece çalışıyor, ne parayı buluyor, ne de boş zamanı.

Korkularımızı yenmeye, yan yana gelmeye ve kendi sınıfımızın, işçi sınıfının çıkarlarını düşünmeye başlamalıyız. Birlik olmadan daha güzel bir dünyanın hayalini bile kuramayız. Birlikte düşünebilir, birlikte tartışabilir, birlikte karar alabiliriz. Birlik olmadığımız sürece, yaşamlarımızın yük hayvanlarınıninkinden farkı olmayacak. Oysa insanlığımızı, saygılığımızı ve daha iyi bir hayatı birlikte mücadele ederek kazanabiliriz. ■